

Δέν θίλω μήτε μέ μοσχαίς ποτέ μου νά μέ ράνουν τίποτει φτωχοί κι' ανάλατοι του δρόμου λιμαδόροι, και πρίν τής ώρας άδικά μέ σκίψεις νά μαράνουν τά τέσσαρα κροτίτσα μου και τόνα μου τάγορι.

»Δέν θίλω σχίσεις, Περικλή, μέ τούτο τό συναφι, που μουντζουρώνει τό χαρτί και συμβουλαίς μου γράφει. Θίλω νά δώσης πετακτούς τής μούδας Άρλεκίνους και 'στ' άκριβά μου τά παιδιά τά μοσχονακακίρικα, γιά νά συναναστρέφονται και νά γλεντούν μ' έκεινούς κι' όλγια νεράτα νά γαρουν, που όρώλου δέν τά χασίηκα.

» Εμπρός λοιπόν, βρέ Περικλή, ν' άρχίσωμε δουλειαίς... έξω τους Διογίνηδες και τής σαποκουλιάς... ός τους άμίσως άγυρα, σάν και παραπολιχ, ός τους πθάρη νά κυλούν και τούτε νάχουν σπήτη, ός τους γαιδούρι ζίστωρο νά κάτσουν 'στά κηπουλιχ, ός τους ταγάρι και ντεράβ και λύρα Γκραββέριτη.

» Έξω τους Διογίνηδες, τά παστρικά τσανάκια, άς πάμε νά γνωρίσωμε κι' όλίγους μ' άνθρώπια, κάθε γλεντζέ χωρατατζή και κάθε γυναικακίχ, γιαντί πετούν τά χρόνια και δέν γυρίζουν πιά. Έξω τους Διογίνηδες πρίν μας άποβλακώσουν κι' αυτά τάφρατα μάγικα ρυτίδες τ' αλλοκώσουν.

»Μ' αυτούς ώς τώρα γάσαμε Παρασκευή και Τρίτη, πάμ' έκει πέρα, που βροντούν γεμάτα τά σκακουλιχ, ν' άρχίσωμε ξεφάντωμα μέ τόν Άποσπερίτη και σι γερό τρικοίθερο νά μας εύρισκ' ή Πούλια. Πάμε νά δούμε μάλαμμα, πάμε ν' ανάψ' ή στήρινα, κι' όπου σοφός παλγόγερος φασακίλωνε και πέρα.

»Κατακκυήμε Περικλή, μήν κουτλαίς σάν βωδι, εις τό μεντήρι κάθιτε μαζί μου σταυροπόδι και παραμύθια νύστιμα κι' άλλερα συλλογίσου, 'πίς μου γι' άρχαίω Βασιληχ τήν άρμωση Ρεβίικα, και γιά τόν Σαρδανάπαλο έκεινον διηγήσου πώς έβασίλευε ποτέ ντυμένος σάν γυναικί.

» Εγώ δέν θίλω, Περικλή, φιλόμουςος νά γίνω σάν τών Ρωμηών τόν Βασιληχ, που μου τόν λίνε ρίκτη, τόν μουσό μου τό μισθό τούλάγιχτσο νά δίνω εις ένα κι' άλλον παπιτή κι' εις κάθε θεμακίκτη, τόν νομ μου και τήν προσοχή σι τούτους νά τή στήρω κι' αυτούς και τους Πηγάσους των Βασιλικά νά τρίφω.

» Εγώ δέν θίλω, Περικλή, νά φράνωμαι χαζός, μ' άρείσει νάμαι Βασιληχς όλίγον τι πιζός, θίλω νά βλέπω γύρω μου καράβια και στρατούς, άλλα χωρίς και 'στών μαχών νά τριχώ τά πεδιά, κι' όποιος μου 'πή γιά ποιήτων Πηγάσους φτερωτούς έκεινός θείλει δίστιμο μέ τόν ζουρομανούα.

» Εγώ δέν θίλω γύρω μου κανείς νά τραγουδή, μηδέ γιά Μούσας έμαθα ν' άναθω σάν δαδί, μηδέ τό σάπη μου κορμί 'στης λιμνιας των θά λούσω... έγω γαιδούρα πρό καιρού, που φιλτική γνωρίζω, κι' άν θίλω σώνει και καλά έξάψαλιμο ν' άκούσω άμίσως 'στών διαπασών τήν βαζώ και γκαρίζε.

»Δέν θίλω μήτε 'στ' άρκα της ή δόξ νά μέ ζήψη, μήτε κι' έγώ 'στ' άμάξι μου ποτέ μου νά τή ζήσω, κι' άν ό πιστός μου ό λαός μιά 'μέρα μουρλουζέψη σκοπό δέν τόχω, Περικλή, κι' έγώ νά μουρλουζέσω. Πρίτει νά λάβω πρόνοιαν γιά τά γραμμάτα μου και ν' άσφαλίσω τήν σεπήτη Μεγαλειότητά μου.

» Στρέψε 'στό κράτος τών Ρωμηών, που σέρνει τά μαλλιά του, και 'δες λαό και πουχόντας, και 'δες τόν Βασιληχά του. Θωρεί γαλαζίους ουρανούς και δοξασιμένα μέρη, πηγιώνον όλας ή δουλειαις σάν Άγγλικά ρολόγια, μά τί τραβξ, βρέ Περικλή, μόν' ό Θεός τό ξέρει κι' όλοι του λίνε μίς 'στ' αύτή τής καραβάνας λόγια.

»Θαυμάζω τό κουράγιό του κι' ώς Βασιληχ κι' άνθρώπου, είναι μεγάλη συμφορά ή δόξ' αυτού του τόπου. Πρίτει μ' άρχαίχ νά βαρη προγόνων καρτερούλιχα τά πλήθη τεσλαπετινών και τριλλοκαρλάδων, πρίτει και τά γλυκούρωγα τών άμπελιών σταφυλιχα νά πετσουκόβη μέ σπαθιά παλών φουστανελαδών.

» Άλλεώς μ' άτέλειωταις φωναίς ό κόσμος τόν σκοτίζε κι' σι πατριώται, Περικλή, μουχρίζουν έλόνα πώς τάχα γιά τό δόξα των καθύλου δέν φρονιζέι, πώς λημονεί τά πάτρια και προτιμά τά ξένα, πώς έτσι δέν θά πληρωθί κανίνας των σκοπός, πώς γάθηκαν, πώς φράγνηκαν και πώς και πώς και πώς.

»Νύκτα και 'μέρα, Περικλή, παντοτεινοί μελαδός, έγιε φαρμάκια τών Ρωμηών ή κλασική κερώνα... ή μύριση του τόν έρριζε σι όπό ζουρλαίς Έλλάδες, και βλέπει μιά 'στό Γολγοθά και μιά 'στών Παρθενώνων. Βασθξ 'σθή ράχη του σταυρό και στύλο Παρθενώνος κι' είναι πολύ τό βάρος του κι' είναι πολός ό πόνος.

» Πρίτει νά καιή, Περικλή, σι όπό βωμούς λιθάβια και νά φορή μωρτόπλεκτα κι' άκάνθια στεφάνια, πρίτει χωρίς νά κουρασθί και όιγος ν' άποσάση κι' αυτόν κι' έκεινον μιά φορά 'στών κόσμο νά δοξάση και όπό χρυσών άρμενιών νά τόν μνήσθη μέλος...

Είς -άλλο φύλλο του Ρωμιού συνέχεια και τέλος.

Σενοδοχείο θλακτό κι' εις κάθε τάξή άνοικτό.

Είς γνώσιν φέρομεν κι' έμεις τών φίλων Άθηναίων πώς 'στό Παλιό τό Φάληρο, εις τό Ξηροταγάρο, ό Καπελάκης άνοίξε Σενοδοχείον νίνον ως μόνον καταρτίζον παντός φαγιά και γιάρω. Έκει σάν τρώτε μιά γαρά θά λίγεται πολλαίς πώς άδικα τήν ώρα του κανίνας δέν τήν χάνει, πώς είναι τετραπαιρτές αύτός ό Καπελάκης και τό Παλιό τό Φάληρο καινούριο θά τό κινή. Γύρω τριγύρω θάλασσα και δίπλα περιβόλι, στήνεια και πάστρα ζηλευτή, Σενοδοχείο τρέλλα, όπου μέ μάτια τέσσαρα σάν τό κηράτουν όλοι 'στών Καπελάχη μπρούμπετα θά βγάξουν τά καπλιά.